

Til innspillsmøtet 27. mars ber departementet om innspill på følgende tema:

Hva er de største hindrene for at flere kan utøve sin egenorganiserte aktivitet i dag?

Barn og unge lar seg fasinere av lek, glede, mangfold og kule aktiviteter. Den tradisjonelle idretten tar nesten alle ressurser og alt fokus i dag og har helt glemt lek, glede og mestring. Vi må alle løfte blikket å gi barna rammebetingelser som gjør at de kan få teste ulike aktiviteter på morsomme måter. Deres behov for mangfold er uomtvistelig, fokus må være lek og glede. Mohammed må få være Mohammed, Kari må være Kari og Linda er Linda. Vi er alle ulike og vi har ulike behov opp gjennom livet, men gleden, følelsen av mestring og leken er universa. Ingen idrett, hverken de organiserte eller de uorganiserte har monopol på den. Men rom for at barna skal oppleve den ved å være seg selv er de egenorganiserte idrettene veldig gode til. Mens den organiserte idretten i mange tilfeller overhodet ikke leverer som vi kan forvente og bør kreve. I den egenorganiserte drives utfordringene og treningen av barna og unge selv. Hvor mange barn er med å få bestemme hva de skal gjøre i organisert idrett? «Næringslivslederne, vi voksne» vet best... Vel når masse barn som er de virkelige ekspertene på seg selv slutter og ikke vil mer, så er det på tide å sjekke med barna selv hva vil de virkelig ha.

Når det bygges kjøpesentre, hoteller, skoler, idrettsanlegg etc. så må det bygges arenaer for mangfold. Investorer som hotellutbyggere bør få krav om å bygge arenaene men også å sette av penger til aktivitet i og rundt deres nye hoteller. Det lønner seg for alle ikke minst investorene selv. Ett hotell med en masse kule aktiviteter er ett attraktivt hotell og ett lønnsomt ett. Når Heinz fra München kommer så vil han huske det for livet når han har truffet Ole og skatet med han, og så ta en lokal øl sammen med Ole etterpå. Vi har tett kontakt med arkitekter og vi er i gang med å utfordre investorer, hotellkjeder og andre til å bruke penger på arenaer og aktivitetene. Det er meget god business for investorer.

Hvilke grep kan regjeringen gjøre for bedre å legge til rette for egenorganisert aktivitet?

Regjeringen kan gi rammebetingelser og ressurser slik at disse idrettene får sine arenaer og utfordre næringslivet, lokalt, regionalt og nasjonalt. Egenorganisert idrett er kreativitet, lek, glede og moro og har resultater som taler for seg selv når det gjelder hvilket nivå utøverne er på og gleden, lysten de skaper. Det skaper trygge og modige barn og etter hvert voksne. Frafallet er på ett nivå som organisert idrett overhodet ikke er i nærheten av. Det er nesten ikke eksisterende. Mens ca 50% av dagens 15 åringer er inaktive, hvilket den organiserte idretten har en vesentlig del av ansvaret for.

Hvordan kan regjeringen sikre at en større andel av tilskuddene går til egenorganisert aktivitet?

Ved å stille klare betingelser for at en vesentlig større andel av midlene går til arenaer der mangfold, lek og samspill mellom egenorganisert og organisert idrett er i fokus. En egen organisasjon som uten en masse byråkrati sørger for at de gode aktivitetene får ressurser, midler og muligheter. Aktiviteter som disse er selvfinansierende ved den rette organiseringen fra regjering og storting, en organisering som sikrer at næringslivet ser mulighetene ved å bidra aktivt til disse aktivitetene og arenaene.

Idretten må tilby aktiviteter som gir lek, glede og mangfold. Fokus på prestasjoner er helt misforstått. De som virkelig vil bli gode blir det og vil få tilgang til ressursene som trengs for å nå dit. Men i bunn ligger det alltid glede, lek og mestring. Vi skal ha en befolkning som har opplevd fysisk aktivitet som positivt og som skal ønske å bedrive ulike idretter livet ut. Det lønner seg, alt annet blir vanvittig dyrt både menneskelig og økonomisk.

Dagens «organiserte idrett», spesielt lagidretter som fotball og håndball har altfor mange «trenere og ledere» (inkompetente men engasjerte mennesker) som har en oppfattelse av at vi må skape

resultater nå. Denne helgen, helst i dag. Det leder fort til at Vegard, Kari og Mohammed som ikke er kommet like langt i sin utvikling som andre når de 8 eller 11 år, blir dyttet ut av laget. Det leder til trening og metodikk som fokuserer ensidig på en aktivitet, rett og slett fordi de ikke kan kunnskap og forståelse for verdien av allsidighet og variasjon. Dette gjør at barna mister motivasjon og altfor mange slutter, samtidig får vi mindre bredde og færre som når ett høyt nivå. Det er ikke mulig å nå sitt beste uten å være trygg å føle seg sett og ivaretatt. Det igjen resulterer i at toppidretten (lokalt), som sponses av bredden lokalt, får en høyere regning som sendes nedover til barn og foreldre som får ett dårligere og dårligere tilbud. Rett og slett fordi det er færre som kan betale, og «toppidrett» som har dårlige resultater får færre sponsorer (profesjonelle) og må sende en større del av regningen til færre og færre barn. En ond sirkel.

Det finnes mange også i den organiserte idretten som har fokus på lek, glede og mestring. De må løftes frem. På Bekkelaget er vi i gang med å bygge idrettsgledere og ikke ledere. De som har de rette holdningene, verdiene og jobber med fokus på at Vegard får være Vegard, skal løftes frem og gis de beste mulighetene i nærmiljøet. De som skjønner at glede og lek avler mestring og bevegelsesglede. De barna blir glade, trygge, gode og holder på med idrett lengre.

Noen korte historier, blikk på utfordringene. Vi må se hverandre, løfte blikket. Det skaper trygghet og resultater i nærmiljøet på skolen og i idretten. Vi er opptatt av barn som blir sett og ser selv.

Eks.

I dag "innførte" jeg hei-dagen på tur i Oslo sentrum med Karoline og Emilie på 10. Det gav oss ifølge begge jentene en fantastisk opplevelse og de beste timene vi har hatt i byen noen gang. Vi sa hei til alle vi møtte direkte, og presenterte oss., spurte hva de heter og sa at det er veldig hyggelig å møte deg! Dvs. det var jeg som gjorde det, men jentene kom på banen etterhvert. Vi ble kompiser med Mats på Ben & Jerrys og jentene fikk ekstra service (is) og Mats og vi synes det var veldig hyggelig. Mats du er som alle når vi ser deg så føles det godt og da byr du på deg selv. Takk Mats, du er en fin fyr! På veien videre dro vi innom Maria på Narvesen (Oslo S) og fikk hjelp og ett herlig smil og en prat, med posterblad om noen stjerner som i hvert fall pappa ikke har hørt om. Takk Maria du har verdens beste smil! Så dro vi til Oslo Plaza for å drikke kakao, der hilste vi på David (fra Syria) Daniel (fra Cuba) og Ajnan (fra Afghanistan) og Martin fra Grorud. Herlige typer alle sammen, vi sier hei, presenterer oss og forteller at vi er super glade for å møte dem! Karoline og Emilie koser seg, får (verdens beste kakao) og ser at disse gutta fra "hele verden" er jo bare kule og herlige. Jeg tror ikke disse jentene vil tenke noe annet enn at en fra Cuba, Syria eller Afghanistan er veldig "farlige" etter dette. Jentene konkluderer høyt med at hvis det blir for mye bråk med foreldre hjemme så kan vi jo flytte hit. Og vet du hva de har jo t.o.m. svømmebasseng. Jentene blir oppvartet på alle tenkelige måter av gutta i baren (fra hele verden) og får masse ekstra drikke, sjokolade ++. Jentene får t.o.m. en omvisning på hotellet av Martin som forøvrig i flg. jentene er som en eldre "bror" av Markus og Martinius, men mye kjekkere! De er i 37 etasje, tar heis så "jeg fikk propp i øra" Lars Otto! (Emilie) og testet fitnessrommet på toppen av Oslo og var borte i en evighet og kom tilbake med stjerner i øynene. Motvillig måtte vi etter nesten 2 timer videre, kos til alle gutta, spesielt til Martin. Han er bare så kjekk! (Emilie), Takk til gutta med Martin, Daniel, Ajnan og David!! Vi sees snart! Turen gikk videre til Grønland for hamstring av mat til svin og mennesker. På Meny møtte vi Joanna, (herlig smil i kassa) Da gikk det automatisk, jentene hadde lært det er trygt, veldig hyggelig og helt ufarlig å se hverandre og si hei! Bry seg og med noen enkle ord skape ett miljø som gjør at vi blir kjent og føler oss vel er ikke veldig vanskelig. Løft blikket si hei og bry deg! Hei fra Emilie, Karoline og Lars Otto, vi blir gjerne kjent med deg! Det føles godt og er kult!

Når voksne mobber barn (en erfaring jeg har fått altfor ofte)

Det viktigste i nærmiljøet er: trygge, modige barn og unge og etterhvert trygge, modige, reflekterte samfunnsborgere/voksne som bidrar og utfolder seg og skaper nye muligheter for oss alle.

Barnas verden er vår verden: Barn blir født inn i en verden av muligheter. I starten så er naturen innrettet slik at vi kun bruker tid på basisutviklingen vår. Lære verden å kjenne, krabbe, ta på, føle, spise, leke, smake, leke, prøve, feile, mestre, leke, lukte, leke, leke, leke og leke igjen. I denne leken så lærer vi vanvittig mye og raskt, raskere enn noen gang senere i våre liv. Vi lærer på en måte der vi tester og forsker, er nysgjerrige og får lov til nettopp det. Vi er helt i vår egen verden og de voksne lar oss stort sett være det.

Så kommer vi til en periode der vi begynner å lære språk og forholde oss på en annen måte til resten av verden. Når vi har begynt å lære hva de voksne vil med språket sitt og "beskjedene" så slutter den "totale friheten" og leken som følger med. Leken som gjør at vi lærer på helt egne premisser opphører også, og sakte men sikkert blir vi "formet" og fortalt hvordan vi skal gjøre ting og etterhvert hva vi skal føle/tenke. Når barn begynner på fotball så er det lek og gleden over fysisk aktivitet og kreativiteten som står i fokus. Vi gir de frihet og finner oss i at de bare opplever lek, glede og mestring. Samtidig gjør dette at de lærer raskere og bedre enn senere i livet.

Så kommer tankene og de fikse ideene fra de voksne, vi må gi barna gleden av å vinne! Vinne for hvem? Barna blir bedre og leker fremdeles og lærer på den måten mye raskere om seg selv, de andre og nye kule muligheter. De er fremdeles kreative! I denne perioden så er det gjerne voksne "velmenende" menn (gjernede foreldre som vet hvordan de skal skape resultater) og damer som vil bidra. Nå skal vi gi barna gleden av å vinne. Sakte men sikkert blir også barna opptatt av dette, de hører skrikene fra sidelinjen og de ser skuffelsen og hører hva deres forbilder er opptatt av, de kjenner stillheten i bilen på vei hjem eller i garderoben, skuffelsen hos de voksne over at vi ikke vant. Barna begynner å lytte til de voksne og glemmer fokus på lek, glede og samspill. Kompisen blir ett hinder på veien til målet om å vinne, en som ikke er like god som meg. Skal vi vinne, og det skjønner jeg på de voksne at er veldig viktig, så må jeg ta ansvar selv, da kan jeg ikke spille på han, han er ikke god nok. Der og da dør lagfølelsen, gleden, mestringen og fokuset på at vi er en gjeng kompis som står sammen. Enkelte av de "gode" tror, godt hjulpet av trenerne og andre voksne, at nå er det ikke alle på laget som jeg trenger å spille med lenger. Vi er egentlig ikke ett lag lenger. De andre er ikke like verdifulle som meg. Det ser jeg, de får jo ikke like mye spilletid som meg, de blir kun plassert på plasser der de ikke kan gjøre for mye skade etc. De gode slutter å oppleve glede, lagfølelse og mestring, de gode blir stresset og irriterte fordi de dårlige/talentløse ikke bidrar til målet. Målet om å vinne, den gode følelsen når de voksne er fornøyde. Ikke rart det da mobbes på skolen. De dårlige er jo i flg. de voksne ikke like verdifulle som oss kule gutta.

Samtidig sliter de, som oppdager at jeg er ikke like god, eller like verdifull, med selvfølelsen, og det hjelper ikke på følelsene når de voksne som skal behandle oss likt faktisk forteller indirekte og direkte at du er ikke verdifull nok! Samtidig settes jeg i den umulige situasjonen hvor jeg da ikke får mulighet til å rette det opp, ta igjen de andre, jeg får jo mindre spilletid enn de andre!

Dette er en hverdag altfor mange barn og unge opplever. De mobbes av voksne som er satt til å bidra til deres gode utvikling, glede og mestring på deres fritid. De bruker altså fritiden sin på å bli mobbet

av voksne mennesker. Alle disse barna blir utrygge. De "gode" som lærer en oppførsel mot andre som de f.eks. ikke får lov til på skolen, eller hjemme, pussig nok så kan noen ganger de samme voksne fortelle dem at dette er da helt ulovlig på skolen. (men på fotballbanen så er det ok) Hva er egentlig ok? Vil vi akseptere at barna våre blir utstengt og mobbet av de voksne på skolen? Kan vi tenke oss en skole der Jens blir utstengt fra halvparten av alle mattetimene fordi han er dårlig? Og at han samtidig opplever at de som er gode får mere undervisning enn han slik at de skal slå han ordentlig ned i støvlene!!

Disse voksne resultatorienterte menneskene er vant til å levere resultater nå, i morgen eller i neste måned, og med resultater så mener jeg å vinne! De har samtidig nesten ingen grunnleggende kunnskap om hva som skal til for å gi hver enkelt av disse barna, glede, lek, utfordringer og mestring som gjør de til trygge modige barn. Bevegelsesglede, treningsglede, allsidighet, lek og mestring er kun ord, som de har hørt, men ikke forstår betydningen av. Samtidig så er jeg ganske sikker på at de fleste ikke behandler kolleger og andre på jobb ved å sette de på sidelinjen og fortelle at de ikke duger, og gir andre kolleger "beskjed" om at han tar vi ikke med på laget. Jensen får ikke lov til å være med på salgsmøtene våre fordi han er for dårlig!! Eller Hansen på lageret blir ikke invitert fordi han ikke presterer.

Senest for to dager siden så vi ett herlig eksempel på samhold, glede og mestring i verdensklasse basert på å ta vare på hverandre å bry seg, da Kjetil Jansrud delte all informasjon med en av sine verste konkurrenter Aleksander Aamodt Kilde. Der og da kom hovedgrunnen til at disse gutta er best i verden, og er de trygge og modige, ja det tror jeg vi kan være enige om at de er. Hvis du sjekker deres historier så kan de fortelle at, lek, allsidighet, glede og mestring alltid vært og er fremdeles grunnlaget for deres suksess.

Det betyr at vi må la barn, unge og voksne være kreative, trygge, leke seg, oppleve gleden ved fysisk aktivitet, vennskap, utfordringer og mestring, Det skaper trygge mennesker, trygge barn og unge, mindre mobbing, flere gode "lagspillere" i idretten, i bedriftene og i samfunnet generelt.

Slutt å se bort når barn mobbes ut av idretten. Slutt og ikke bry deg når det ikke rammer deg selv direkte. For neste gang rammer det deg og dine og det rammer oss alle i form av ett samfunn som med inaktive barn og unge, fedme, mobbing på skolen, barn og unge som ikke fullfører skolen. Og vanvittige kostnader på det menneskelige og økonomiske plan.

Vi må bry oss om hverandres barn ellers mister vi vår menneskelighet. da blir vi som Donald, "korte" og enkle, simple, med fokus på selvsentrerte "løsninger". Steng de andre ute så vinner vi! Donald mobber, det er de fleste enige om at ikke er ok, når voksne trenere og ledere mobber barn i nærmiljøet, er det bedre?

Jeg er klar til å bidra og gir meg ikke!! Når aller eder og galle er ute av skapet så er jeg overbevist om at dette får vi til sammen. Jeg mener fokus bør være på å tilby, bygge gode arenaer som skaper trygge og modige barn. Barn som opplever ett nærmiljø som tar vare på dem. Vi har startet det arbeidet på Bekkelaget med AllSorts se link og Friday fun som arenaer og aktiviteter for barn, ungdom, familier og eldre lokalt. Alle skal med. Og ja det lønner seg og koden for hvordan vi får dette til mener jeg langt på vei vi og våre partnere som Redd Barna, lokal idrett, egen organisert idrett, næringslivet og Inspiria har funnet gode svar på. Vi deler gjerne disse erfaringene med en statsråd og ett departement som vil og kan.

Mvh

Lars Otto Andresen

92828320

AllSorts og FAU på Bekkelaget Skole